

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoP/44/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115204312
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2115204312.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov senátu Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v právnej veci navrhovateľky: E. C., rod. S., nar. XX.X.XXXX, bytom K. XX, R., zastúpená JUDr. Vladimírom Janákom, advokátom, Lermontovova 9, Bratislava, proti povinnému platiť výživné: Mgr. R. C., nar. XX.X.XXXX, bytom K. XX, R., adresa na doručovanie: K. XX, R., o výživné na manželku, o odvolaní povinného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 1. decembra 2016, č.k. 22C/103/2015-655, v spojení s opravným uznesením, č.k. 22C/103/2015-691 zo dňa 2. januára 2017, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením potvrdzuje.
- II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním určil povinnému povinnosť platiť výživné navrhovateľke vo výške 1.500 eur mesačne s účinnosťou od 4.3.2015 do 2.11.2016, vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred do rúk navrhovateľky(výrok I.), určil nedoplatok povinného na zročnom výživnom pre navrhovateľku za obdobie od 4.3.2015 do 2.11.2016 vo výške 26.351,94 eur, ktoré povolil zaplatiť navrhovateľke v mesačných splátkach po 1.500 eur vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred do rúk navrhovateľky pod hrozbou straty výhody splátok(výrok II.). Vo zvyšku návrh zamietol(výrok III.), povinnému určil povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 527 eur na účet Okresného súdu Trnava do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku(výrok IV.) a rozhodol, že štát má nárok proti povinnému na náhradu trov konania v plnom rozsahu(výrok V.) a že žiadny z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania(výrok VI.). Opravným uznesením opravil výrok I. rozsudku v časti určenia výšky nedoplatku na zročnom výživnom na sumu 25.451,94 eur a výrok IV. v časti určenia výšky súdneho poplatku na sumu 509 eur. Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že navrhovateľka sa domáhala, aby súd určil povinnému platiť výživné na manželku v sume 2.000 eur mesačne, počnúc dňom doručenia návrhu na súd a to z dôvodu, že s povinným uzavrela manželstvo dňa 18.12.2004. Z manželstva pochádzajú dve maloleté deti, okrem toho má syna z predchádzajúceho manželstva, ktorý jej bol zverený po rozvode do osobnej starostlivosti. Pre nezhody v manželstve podala dňa 30.7.2013 návrh na rozvod manželstva a úpravu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom. Od 1.4.2014 manželia nebývajú v spoločnej domácnosti, pretože povinnému bol na návrh navrhovateľky neodkladným opatrením uložený zákaz vstupu do spoločného bytu na K. ul. XX v R.. Povinný sa od podania návrhu na rozvod navrhovateľke vyhráždal že od neho už neuvidí ani euro, spočiatku jej začal dávať menej peňazí a dňa 24.3.2014 jej ako zamestnávateľ poslal výpoveď pred nadbytočnosť. Od 1.7.2014 je vedená ako nezamestnaná. Bojí sa, že povinný prestane platiť poplatky spojené s užívaním bytu, ktoré doteraz platil. Povinný je živnostník, je výlučným vlastníkom viacerých nehnuteľností. Počas spolužitia dával navrhovateľke mesačne 1.900 eur, platil všetky náklady na domácnosť a maloleté deti,

súčasne platil aj všetky väčšie nákupy a dovolenky. Okrem toho si platí aj svoje nákladné koníčky. Preto navrhovateľka sa domnieva, že jeho príjem presahuje 10.000 eur mesačne. Povinný uviedol, že navrhovateľke poskytuje v rámci svojich možností a schopností všestrannú pomoc v starostlivosti o deti, nielen výchovne ale v zabezpečovaní krytia finančných potrieb detí. Okrem osobnej pomoci a nákupu vecí prispieva na účet navrhovateľky výživným na dve maloleté deti v sume 700 eur. Platí platby spojené s užívaním bytu od uzavretia manželstva, mesačne približne 350 eur. Nie je pravda, že navrhovateľka sa nemôže zamestnať a nájsť si zamestnanie z dôvodu starostlivosti o deti. Z jej strany ide o výhovorku, zamestnaniu sa zámerne vyhýba. Okrem starostlivosti o deti iné práce počas manželstva nevykonávala. Nie je pravdou, že by mal príjem 10.000 eur, pretože sú stále manželia, časť nehnuteľností patrí do podnikania, časť vlastní aj navrhovateľka a je ťažko určiť ako je kto majetný, pokiaľ nie je vyporiadané BSM. Navrhovateľka sa dožaduje výživného na maloleté deti celkovo v sume 3.000 eur mesačne a na seba 2.000 eur mesačne. Okrem toho si podala návrh na zvýšenie výživného na svojho syna z prvého manželstva vo výške 750 eur mesačne. Celkovo tak žiada na výživnom sumu 5.750 eur mesačne. Uvedené potvrdzuje výrok navrhovateľky, že nikdy nebude pracovať a výživné jej bude postačovať na kráľovský život aj po rozvode. Pokiaľ ide o dom v M. T. tento účastníci predali dňa 27.4.2015 a každý z manželov obdržal sumu 71.500 eur. Pracuje viac ako navrhovateľka, teda má aj nárok na vyššiu mieru regenerácie a mať aj koníčky, ktoré nie sú nákladné. Navrhovateľka nie je invalidná dôchodkyňa, je pomerne mladá, deti majú taký vek, že nepotrebujú celodennú starostlivosť, mohla by preto pracovať a nie zabezpečovať sa výživným. Medzi ním a navrhovateľkou nie je zásadný rozdiel v životnej úrovni. Navrhovateľka býva v 4-izbovom byte, povinný ho platí, pričom on býva u rodičov. Navrhovateľka sa vozí na BMW, on na služobnom vozidle BMW firmy svojho otca. Hradí všetky pravidelné výdavky na rodinu. Nechápe, načo potrebuje navrhovateľka navyše 1.900 eur, keď on nestíha splácať úvery na nehnuteľnosti a ona sa nepodieľa na žiadnych splátkach ani platiach rodiny. Žiadal preto návrh ako nedôvodný zamietnuť. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov, výsluchom svedkov a oboznámením obsahu listinných dôkazov. Svedok P. C. - otec povinného uviedol, že od roku 2010 podniká vo výrobe plastových okien sám, spoločnosť vykazuje mierny zisk. Syn mal zdravotné problémy, nemal čas na rodinu, preto od syna výrobu plastových okien prevzal. Povinný má svoju podnikateľskú činnosť. Svedok postavil rodinný dom v R., navrhovateľke odňal vozidlo, pretože sa zle správala. Keď navrhovateľka povinného vyhodila, povinný býval u nich na ul. A. E., kde majú družstevný byt. Teraz býva povinný vo svojom resp. v ich dome na M. ulici, kde sú pripravené 3 izby pre vnúčatá. Svedkyňa D. S. - matka navrhovateľky uviedla, že podľa nej je povinný majetný, podniká, má určité prevádzky, prenajíma nehnuteľnosti. Vždy mal pri sebe guču peňazí, tieto boli vždy aj v rodine. Platil dovolenky. Jeho tvrdenie o kríze je len fabuláciou. Povedali jej, že keď bude navrhovateľka poslúchať, bude sa mať aj svedkyňa dobre. Povinný navrhovateľku fiktívne zamestnával. Povedal jej, že čo by išla za 500 eur robiť, že on jej tie peniaze dá. Navrhovateľka mala svoju prácu zdravotnej sestry rada. Ak by ju povinný nebrzdil, mohla si doplniť vzdelanie. Navrhovateľka, deti i povinný mali podchvíľou nové, drahé veci, momentálne kúpila dcére auto BMW X3, ktoré je písané na svedkyňu, avšak ona nie je držiteľkou vodičského oprávnenia. Svedok MUDr. Z. Z. - lekár navrhovateľky uviedol, že navrhovateľka je ním sledovaná od februára 2015 pre ťažkosti s chrbticou a pre bolesti hlavy. Pokiaľ ide o pracovnú schopnosť navrhovateľky táto je limitovaná, neodporúča sa vykonávať fyzicky a psychicky náročnú prácu v extrémnych podmienkach. Neodporúča sa jej vykonávať práce, kde sa vyžaduje dlhé státie, sedenie, skôr by mohla vykonávať práce, kde by mohla meniť polohu. Bolo jej odporúčané odstránenie platničky operatívne v roku 2015, čo pacientka z rodinných dôvodov odmietla. Operácia je stále indikovaná. Svedok U. F. uviedol, že s navrhovateľkou spolu chodia od januára 2016. Nežijú v spoločnej domácnosti ani spolu nehospodária. Povinný sa svedkovi priamo aj prostredníctvom navrhovateľky vyhrážal, že ho dá do basy, neustále ich prenasleduje a podáva na nich trestné oznámenia. Svedok R. E. - synovec povinného uviedol, že povinnému pomáhal na báze dobrých rodinných vzťahov, nikdy nebol jeho zamestnancom, povinný mal reštauráciu. Keď mal toho strýko veľa, nemal čas, požiadal ho, aby odniesol tržbu alebo finančnú hotovosť do banky, dal mu číslo účtu, aby to tam vložil. Tržba bola z reštaurácie z Chtelnice. Neriešil odkiaľ peniaze sú, vložil ich do banky. Podľa neho povinný v spoločnosti REALTEC Plus s.r.o. nepracoval, dedkovi pomohol niečo presunúť, alebo ho bol niekam odviezť. So zákazníkmi nejednal, nedával príkazy zamestnancom. Súd sa oboznámil tiež s obsahom pripojeného spisu sp.zn. 10C/136/2014, v ktorom sa navrhovateľka domáha vylúčenia povinného z užívania spoločného 4-izbového bytu na K. ulici č. XX, tiež s obsahom pripojeného spisu sp.zn. 20P/160/2013 o rozvod manželstva a úprava rodičovských práv a povinností na čas po rozvode a obsahom spisu sp.zn. 16P/37/2014, kde je predmetom úprava rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ust. § 71 ods. 1, § 75 ods. 1, 2, § 77 ods. 1, § 18, § 19 ods. 1 Zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine. Z

vykonaného dokazovania mal preukázané, že účastníci konania uzavreli manželstvo dňa 18.12.2004, z ktorého pochádzajú 2 maloleté deti a to B., nar. XX.X.XXXX a F., nar. XX.X.XXXX. Navrhovateľka podala návrh na rozvod manželstva dňa 1.8.2013, ktoré konanie sa vedie pod sp.zn. 20P/160/2013 a bolo skončené rozsudkom zo dňa 23.9.2016, ktorým bolo manželstvo účastníkov konania rozvedené, maloleté deti B. a F. zverené do osobnej starostlivosti matky a otcovi bolo určené platiť výživné pre maloleté deti po 650 eur na každé dieťa mesačne a po 350 eur na tvorbu úspor pre každé dieťa mesačne. Bol tiež upravený styk otca s maloletými deťmi. Rozsudok nadobudol právoplatnosť v časti rozvodu dňa 3.11.2016. Manželia nežijú spolu od apríla roku 2014. Navrhovateľka zostala bývať aj so svojimi tromi maloletými deťmi (maloletého M. má z prvého manželstva) v byte na K. ul. č. XX v R.. Povinný býva striedavo u svojich rodičov v byte na adrese A. E. v R. alebo v rodinnom dome jeho rodičov na M. ulici v R.. Navrhovateľka vyštudovala odbor všeobecná sestra, ako detská zdravotná sestra pracovala do októbra 2004, do nástupu na materskú dovolenku. Neskôr od 19.1.2008 bola zamestnaná u zamestnávateľa Mgr. R. C. - Q., na pozícii obchodný manažér, kde dosahovala príjem vo výške 577,75 eur mesačne. Jej pracovný pomer sa skončil výpoveďou zo strany zamestnávateľa dňa 30.6.2014. Od 1.7.2014 do 2.9.2015 bola navrhovateľka evidovaná ako uchádzačka o zamestnanie, boli jej vyplatené dávky v nezamestnanosti v priemere mesačne 294 eur. Od 3.9.2015 sa opakovane zamestnala u zamestnávateľa Mgr. R. C. - Q. s priemernou výškou mesačnej mzdy 503,40 eur. Tento pracovný pomer sa skončil uplynutím dohodnutej doby dňa 31.8.2016. Odvtedy je navrhovateľka práceneschopná, boli jej priznané nemocenské dávky. Je bezpodielovou spoluvlastníčkou bytu na K. ulici č. XX v R.. Bola tiež spoluvlastníčkou rodinného domu č. XX v M. T., ktorý však manželia predali a navrhovateľka aj povinný získali kúpnu cenu z predaja tohto rodinného domu v sume 71.250 eur každý. Podľa výpisu účtu navrhovateľky táto k 31.12.2015 disponovala sumou 78.664 eur. Užíva osobné motorové vozidlo zn. BMW X3, ktoré je vo vlastníctve jej matky. Povinný podniká pod obchodným menom Mgr. R. C. Q., IČO: 35 401 141, R.. Venuje sa predovšetkým prenájmu nehnuteľností a reštauračným službám. Je tiež jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti REALTEC s.r.o., ktorá však podľa daňového priznania nevyvíja žiadnu činnosť. Do roku 2010 sa venoval výrobe plastových okien, ktorú činnosť však ukončil a previedol na svojho otca, ktorý je jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti REALTEC Plus s.r.o.. Podľa predložených daňových priznaní povinný má príjmy jednak zo živnosti a jednak z prenájmu nehnuteľností, keď za rok 2013 bol jeho priemerný čistý mesačný príjem vo výške 1.080 eur, za rok 2014 1.276 eur a za rok 2015 1.658 eur. Okrem toho je spolu s navrhovateľkou bezpodielovým spoluvlastníkom bytu na K. ulici XX v R.. Za predaj rodinného domu v M. T., rovnako ako navrhovateľka obdržal 71.250 eur, je tiež výlučným vlastníkom nákupného strediska s pozemkami v Chtelnici, záhrad v obci Košolná, potravín a pohostinstva s pozemkami v Lošonci, garáže a skladov s pozemkami v Trnave, domu s pozemkami v N., rodinného domu s pozemkami v C. a výrobné haly s pozemkami v Limbachu. Je evidovaný ako vlastník nákladného vozidla zn. Fiat, zn. Seat Alhambra, osobného motorového vozidla zn. Škoda Fabia. Na účtoch povinného boli k 18.11.2015 zistené zostatky na účte SPOROŽÍRO 1.346,09 USD, na účte balík BALÍK OBYVATELIA 171,45 eur, na podnikateľskom účte SPORO business 6.499 eur. Okrem maloletých detí B. a F. inú vyživovaciu povinnosť nemá. Súd považoval za dôvodné určenie manželského výživného povinného k navrhovateľke, pretože povinný si túto povinnosť k navrhovateľke v rozhodujúcom období od podania návrhu 4.3.2015 do právoplatnosti rozvodu dňa 3.11.2016 plnil len čiastočne tak, že tým nebola zachovaná rovnaká životná úroveň oboch manželov. Platil po opustení spoločnej domácnosti výživné na dve maloleté deti 700 eur mesačne, dobrovoľne hradil náklady spojené s bývaním, navrhovateľke uhradil ošetrovanie zubov, poisťku, dovolenky v Tatrách a v Turecku. Napriek tomu súd dospel k záveru, že poskytovaním týchto plnení si nespĺnil voči navrhovateľke svoju vyživovaciu povinnosť v celom rozsahu tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri posudzovaní nároku navrhovateľky bolo potrebné najskôr posúdiť, či takéto výživné nie je v rozpore s dobrými mravmi. Povinný poukazoval na to, že navrhovateľka sa úmyselne vyhýba zamestnaniu, nerieši dlhodobé svoje zdravotné problémy. Súd zistil, že medzi účastníkmi konania je vážny pohavový a názorový nesúlad. Bol medzi nimi nedostatok tolerancie vzájomnej úcty a sú medzi nimi vážne názorové nezhody, čo je konštatované aj v rozsudku o rozvode manželstva. Ich vzájomné správanie sa je extrémne konfrontačné. Súd nezistil, že by sa navrhovateľka voči povinnému zachovala spôsobom odôvodňujúcim aplikáciu ust. § 75 ods. 2 Zákona o rodine. Povinný musel opustiť spoločnú domácnosť na základe predbežného opatrenia, ktorým mu bolo uložené dočasne nevstupovať do spoločného bytu. Prebieha konanie o vylúčenie povinného z užívania spoločného bytu, v ktorom konaní navrhovateľka dôvodí tým, že sa povinný voči nej mal dopustiť trestného činu týrania blízkej a zverenej osoby. Pre tento trestný čin aj podala voči povinnému trestné oznámenie. Skutočnosť, že navrhovateľka má od konca januára 2016 priateľa, súd nepovažoval za rozpor s dobrými mravmi, pretože konanie o rozvod prebieha už od 1.8.2013. Priateľ navrhovateľku neživí, nehospodária spoločne. Pokiaľ ide o skutočnosť,

že navrhovateľka nepracuje, počas manželstva usporiadanie v rodine a domácnosti účastníkov bolo také, že povinný mal na starosti financie a úlohou navrhovateľky bolo starať sa o domácnosť a tri maloleté deti. Povinný od navrhovateľky nevyžadoval, aby si zvyšovala, poprípade nadobudla inú kvalifikáciu, aby si hľadala zamestnanie, navrhovateľku zamestnal počas trvania manželstva dvakrát, avšak u povinného navrhovateľka závislú prácu reálne nevykonávala. Od skončenia posledného zamestnania je navrhovateľka práceneschopná. Je jej odporúčaný šetriaci režim, vyhýbať sa fyzickej a psychickej záťaži, stresovým situáciám. V rozhodujúcom období bola teda schopnosť navrhovateľky pracovať výrazne obmedzená, pričom v určitom období ju sám povinný formálne zamestnával. Takže vzhľadom k tomu súd skutočnosť, že navrhovateľka od 4.3.2015 riadne zamestnaná nebola, nevyhodnotil ako jej správanie sa v rozpore s dobrými mravmi. Dosiahnutý príjem od povinného, keď bola uňho v pracovnom pomere považoval za adekvátny jej preukázaným schopnostiam a doterajšej praxi. Ďalej bolo potrebné zhodnotiť životnú úroveň oboch manželov v rozhodujúcom období. Navrhovateľka v konaní prezentovala vysokú životnú úroveň rodiny za trvania spolužitia. Pri nakupovaní potrieb pre domácnosť nebola obmedzovaná peniazmi, deťom bolo kupované drahšie značkové oblečenie. Samotné deti majú nákladné koníčky, maloletý B. sa venuje tenisu, F. tancu a výtvarnej škole. Deťom je tiež hradené individuálne doučovanie z jazykov. Povinný sám uviedol, že na svojich deťoch a manželke nikdy nešetril. V konaní sp.zn. 10 C/136/2014 povinný na pojednávaní dňa 9.7.2015 uviedol, že prvých 10 rokov podnikania mal nadštandardný príjem z podnikania, posledných 5 rokov je tento príjem priemerný. Navrhovateľka nikdy netrpela nedostatkom finančných prostriedkov. Od roku 2005 povinný pre jej potreby poskytoval sumu 995 eur - 1.320 eur mesačne a od roku 2010 sumu 1.500 eur mesačne, čo potvrdil v konaní 20P/160/2013 na pojednávaní dňa 27.1.2014. Súd tak mal preukázanú nadštandardnú životnú úroveň rodiny za trvania manželského spolužitia účastníkov. Odchodom povinného zo spoločnej domácnosti tento už navrhovateľke pravidelne konkrétnou peňažnou sumou neprispieval, platil výživné na deti 700 eur, výdavky spojené s bývaním. Na strane povinného súd dospel k záveru, že tento riadne nepreukázal svoj súčasný príjem, príjem povinného v zmysle predložených daňových priznaní je totiž oveľa nižší ako sú preukázané pravidelné výdaje. Príjmy predstavujú jednak príjmy zo živnosti, jednak príjmy z prenájmu nehnuteľností, keď podľa daňového priznania mal povinný priemerný čistý mesačný príjem v roku 2014 1.276 eur, v roku 2015 1.658 eur. Súd však vychádzal nielen z daňových priznaní ale aj z preukázaných skutočností a zistených schopností povinného. Mesačne na výživné pre deti, náklady, bývanie navrhovateľky a detí, poistenie celej rodiny a splácanie úveru vynaložil nevyhnutne sumu 4.698 eur, pričom podľa vyjadrení navrhovateľky ako i svojich hradil všetky väčšie výdaje maloletých detí, drahé oblečenie, dovolenky i vlastné výdaje na stravu a oblečenie, hygienu, bývanie. Bolo mu určené prispievať na výživu maloletých detí sumou 1.000 eur mesačne pričom v konaní o úpravu rodičovských práv a povinností na čas do rozvodu bol zistený čistý príjem navrhovateľa minimálne vo výške 5.000 eur mesačne. Z vyjadrenia povinného v písomnom podaní zo dňa 16.6.2016 vyplýva, že mesačný príjem z prenájmu nehnuteľností je 9.660 eur. Tvrdené výdaje na tieto nehnuteľnosti povinný nepreukázal, nepreukázal ani iné svoje úverové zaťaženie, keď z daňového priznania 2015 vyplývajú celkové výdavky spojené s prenájomom nehnuteľností vo výške 1.712 eur, čo je 142 eur mesačne. Okrem toho súd zohľadnil jediný preukázaný výdaj povinného splácanie úverového rámca v sume 385 eur mesačne, z toho potom vyplýva, že čistý príjem povinného je 9.666 eur - 142 eur - 3.385 eur, čo je 6.131 eur mesačne. Okrem toho má príjmy zo živnosti, povinný neprehľadne vykonáva svoju podnikateľskú činnosť, keď z výpisov z jeho účtov vyplýva, že peňažné prostriedky v pomerne vysokých sumách na ne pravidelne vkladala osoba R. E., pričom tak nie je zrejme o aké peňažné prostriedky sa jedná. Na účet BALÍK EXTRA v roku 2013 vložil 15.500 eur, v roku 2014 20.570 eur, v roku 2015 4.022 eur. Na podnikateľský účet SPORO business vložil R. E. v roku 2013 80.388 eur, v roku 2014 62.000 eur, v roku 2015 13.961 eur. Z ustáleného príjmu povinného 6.131 eur, ktorý je už po odrátaní preukázaných výdajov na podnikateľskú činnosť súd považoval za dôvodné určiť výživné pre manželku od podania návrhu vo výške 1.500 eur mesačne, ktorá suma slúži na vyrovnanie životnej úrovne účastníkov, keď z príjmu 6.131 eur bol povinný zaviazaný na platenie výživného pre maloleté deti 2.000 eur, zostáva mu suma 4.131 eur mesačne, potom, ak je navrhovateľka schopná dosiahnuť čistý príjem 500 - 600 eur mesačne, bolo dôvodným priznať na vyrovnanie životnej úrovne manželov navrhovateľke výživné vo výške 1.500 eur mesačne. Za obdobie od 4.3.2015 do 2.11.2016 vznikol povinnému nedoplatok na zročnom výživnom vo výške 25.451,94 eur, keď povinný mal na výživnom zaplatiť za uvedené obdobie sumu 29.954,84 eur. Súd skonštatoval, že zaplatil sumu 4.502,90 eur (2.000 eur pomerná časť nákladov na bývanie pre navrhovateľku, 600 eur zubné ošetrovanie navrhovateľky, 509,90 eur poistné za rok 2015 za navrhovateľku, 1.073 eur zaplatenie dovolenky navrhovateľke a 320 eur zaplatenie dovolenky v Tatrách pre navrhovateľku. Takže nedoplatok predstavuje sumu 25.451,94 eur (29.954,84 eur - 4.502,90 eur). Súd určil povinnému zaplatiť súdny poplatok za návrh v sume 509 eur v súlade s § 2 ods. 2 v spojení s

§ 4 ods. 2 písm. e) Zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch (2% zo sumy 25.451,94 eur). Taktiež určil povinnému povinnosť zaplatiť náhradu trov konania štátu v celom rozsahu. O trovách konania účastníkov rozhodol podľa § 52 CMP a žiadnemu z účastníkov ich náhradu nepriznal, keď nezistil dôvody na aplikáciu ust. § 55 CMP.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie povinný. Uviedol, že v napadnutom rozsudku sa nesprávne uvádza, že povinný prispieval po 350 eur v žalovanom období výživným na deti, čo má podstatný vplyv na rozhodnutie. Tiež treba zobrať do úvahy, že za obdobie od 4.2.2015 do 31.12.2015 navrhovateľke finančné prostriedky na účet pribudli a teda nemusela z nich čerpať na svoje výdavky, čo nebolo súdom prvej inštancie vyhodnotené. Súd skonštatoval, že platil navrhovateľke výživné na dve deti 700 eur, čo je chyba, od mája 2016 platil sumu 1.300 eur, dobrovoľne hradil náklady spojené s bývaním, navrhovateľke uhradil ošetrovanie zubov, dovolenky, napriek tomu súd dospel k záveru, že poskytnutím týchto plnení si nespĺnil voči navrhovateľke svoju vyživovaciu povinnosť. S týmto záverom súdu sa povinný nestotožňuje. Výživné na manželku možno určiť aj keď obaja manželia sú zárobkovo činní, v dôsledku oddeleného hospodárenia však vznikla disproporcja v ich celkovej životnej úrovni. Pojem v zásade rovnaká životná úroveň obidvoch manželov znamená, že nejde o mechanickú rovnosť v majetkovej oblasti v zmysle rovnakého množstva peňazí. Treba zhodnotiť aj práce vykonávané manželom, od ktorého sa výživné požaduje. So zabezpečením príjmu na základe prípadného väčšieho vypätia síl môže byť spojená aj potreba vynaloženia vyšších prostriedkov, napr. na regeneráciu a rozdielne potreby. Zákon ukladá povinnosť prihladať na starostlivosť o domácnosť, pričom sa už nehovorí o spoločnej domácnosti, na základe čoho možno hodnotiť aj prípady oddeleného žitia v prípade starostlivosti o dieťa, pretože aj po posúdení tohto materiálneho ekvivalentu peňažného plnenia zo strany druhého manžela možno porovnávať životnú úroveň manželov. Má za to, že navrhovateľka počas konania neprodukovala a ani neoznačila žiadne dôkazy, z ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že povinný mal v žalovanom období vyššiu životnú úroveň ako ona. Starostlivosť o deti, ktoré žili počas predmetného obdobia v domácnosti navrhovateľky zabezpečovala navrhovateľka osobne a povinný finančne. Navrhovateľka totiž vedie deti tak, že sa nemôžu s povinným kontaktovať, povinný sa snažil podieľať osobne na starostlivosti o deti, navrhovateľka si to neželá. Vzhľadom na to, že navrhovateľka nemala výdavky spojené s jej bývaním, nemala žiadne výdavky okrem výdavkov spojených so zabezpečovaním svojich vlastných potrieb, mal by odvolací súd po posúdení uvedeného a jej majetkových pomerov dospieť k záveru, že vzhľadom na finančné prostriedky na účte z predaja domu a našetrované z príjmu v sume 78.666 eur a nadštandardného výživného na deti od 1.6.2016 po 650 eur, z ktorých si mohla zabezpečiť bežnú a dokonca aj nadštandardnú životnú úroveň. Povinný ďalej uviedol, že záver o rozdielnej životnej úrovni manželov nie je možné vyvodiť tak, ako to urobil súd prvej inštancie a ako tvrdila navrhovateľka výlučne zo skutočností, že v žalovanom období mala nižší príjem a povinný mal z podnikania vysoké príjmy. Súd uviedol, že zistil, že medzi účastníkmi konania je vážny povahový a názorový nesúlad, nedostatok tolerancie a vzájomnej neúcty, ich vzájomné správanie sa je extrémne konfrontačné. Toto hodnotenie súdu je chybné, keď priznali sudcovia vo všetkých konaniach, že ide o vzájomné ataky, vyhodnotili ich však len v neprospech povinného. Navrhovateľka neakceptuje rolu druhého rodiča. Aj napriek tomu, že súd uvádza trestné konanie vedené proti povinnému a že sa na neho hľadí ako na nevinného, z konečného rozhodnutia je dlho trvajúcim trestným konaním postihnutý, stráca postupne kontakt s deťmi, musel opustiť spoločnú domácnosť a celé konanie o vylúčenie z užívania bytu, ako aj trestné, ktoré konania dlho trvajú, že ho v konečnom dôsledku chybné rozhodnutia alebo dočasné rozhodnutia úplne odlúčia od detí a navrhovateľke zabezpečujú pohodlný život. To, že navrhovateľka má kontakt s iným mužom tiež súd vyhodnotil chybné. Jednoznačne vzťah vydatej ženy s iným mužom za prítomnosti maloletých detí počas manželstva, či už v byte alebo na dovolenke je v rozpore s dobrými mravmi a morálkou a Zákonom o rodine. To, že povinný navrhovateľku po skončení materskej dovolenky zamestnal bolo len z dôvodu, že nechcela chodiť do práce. Ešte aj počas trestného konania a konania o rozvod manželstva sa domáhala zamestnania u povinného, nakoľko to bolo pohodlné. V prípade, ak by ju skutočne týral, určite by neriešila pracovný pomer ani nákupy v Bratislave, Rakúsku, dva dovolenkové pobyty. Počas trvania zamestnania nemusela byť práceneschopná. Až keď jej skončil pracovný pomer v auguste 2016 tak od septembra 2016 sa rozhodla byť PN, veľmi náhodné termíny, čomu súd opäť nevenoval pozornosť. Ďalšiu chybu súd spravil, keď spochybňuje právo navrhovateľky na výživné, keď riadnym a hodnoverným spôsobom navrhovateľka nepreukázala základnú vec a to svoje výdaje. Ďalej súd pochybil vo vyhodnotení dôkazov, keď opomenul, že povinný prispieval počas manželstva spoločného hospodárenia navrhovateľke rôznymi sumami, ale v tej dobe neplatil výživné na deti. V konečnom výpočte súd mal zohľadniť, že v čase, keď už manželia spoločne nehospodárili, nemohli byť v jednej domácnosti teda v žalovanom období, dostávala navrhovateľka od povinného výživné na deti

700 eur, od júna 2016 vo výške 1.300 eur mesačne, okrem toho hradil výdavky domácnosti ako bolo vyššie uvedené, čo súd nezohľadnil. Súd nesprávne skonštatoval, že povinný nepreukázal svoj súčasný príjem. Príjem podnikateľa sa preukazuje daňovým priznaním za účtovný rok a nie podľa mesačných príjmov alebo mesačných výdajov. Tiež súd opomenul, keď mal k dispozícii účty povinného, že k tomu istému dátumu 31.12.2015 u navrhovateľky suma 71.500 eur z predaja domu narástla na sumu 78.666 eur a u povinného klesla na sumu 46.263 eur a to z dôvodu, že povinný výdavky navrhovateľky a detí hradil z tejto kúpnej ceny za dom a nie z príjmov z podnikania. Predaj domu účastníci realizovali z dôvodu, že nemali dostatok finančných prostriedkov, preto aj napriek neprekonateľným názorovým rozporom sa na predaji nehnuteľnosti dohodli. Sumy, ktoré súd uvádza ako výšku príjmu z daňového priznania boli vložené na podnikateľský účet povinného pochádzajúci z jeho podnikateľských aktivít, z tržieb v tej dobe z prevádzok a riadne boli priznané a zdanené. Súd tiež pochybil, keď opomenul opakovane uviesť to, čo bolo preukázané samou navrhovateľkou v prospech povinného, že povinný prispieval resp. hradil okrem uvedeného súdom aj poisťky, jazykovú školu všetkých troch detí, nákupy potravín, oblečenie, koničky. Súd sa nezaoberal tiež rozporom v dokazovaní, keď navrhovateľka na pojednávaní uviedla, že dostali z predaja domu 71.000 eur, pričom ona z toho žije s tromi deťmi a on má tieto peniaze pre seba, čo je lož. Práve na jej účte finančné prostriedky pribúdali a z jeho účtu sa míňali. Súd dospel k výpočtu výživného na základe zlého vyhodnotenia dôkazov, teda aj výpočet je zlý. Súd vychádzal z iného príjmu ako dosahuje povinný, neposúdil správne dôvody nároku na výživné manželky. Nezohľadnil finančnú starostlivosť o domácnosť a rodinu povinného, nezohľadnil dôležitú skutočnosť, že navrhovateľka bola z vlastnej vôle len formálne zamestnaná, že povinný musí vynaložiť maximálne úsilie na dosiahnutie príjmu a tým by mal mať nárok tiež na regeneráciu. Tiež nevyhodnotil správanie navrhovateľky k svojmu zdraviu, keď už v roku 2006 mala zdravotné problémy, mala absolvovať vyšetrenie po autonehode a začala sa liečiť, až keď potrebovala preukazovať svoj zdravotný stav v súdnych konaniach od 1.9.2016. Vzhľadom k uvedenému navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a návrh navrhovateľky v celom rozsahu zamietnuť.

3. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastník konania (§ 156 Civilný mimosporový poriadok Zákon č. 161/2015 Z.z.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom odvolania (§ 65 CMP) a dospel k záveru, že odvolanie povinného nie je dôvodné.

4. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 22C/103/2015 je určenie výživného na manželku v sume 2.000 eur mesačne na základe návrhu navrhovateľky zo dňa 4. marca 2015.

5. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým súd určil povinnému povinnosť platiť navrhovateľke ako manželke výživné v sume 1.500 eur mesačne s účinnosťou od 4.3.2015 do 2.11.2016. Zároveň určil nedoplatok na zročnom výživnom za uvedené obdobie vo výške 25.451,94 eur, ktorý povolil povinnému zaplatiť v mesačných splátkach po 1.500 eur, vždy do 15. dňa každého mesiaca do rúk navrhovateľky a zároveň určil povinnému zaplatiť súdny poplatok vo výške 509 eur na účet Okresného súdu Trnava, o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že štát má nárok proti povinnému platiť výživné na náhradu trov konania v plnom rozsahu a žiadny z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

6. Podľa § 71 ods. 1 Zákona o rodine manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť.

7. Vyživovacia povinnosť medzi manželmi vzniká uzavretím manželstva a končí sa smrťou niektorého z manželov. Zaniká tiež právoplatnosťou súdneho rozhodnutia o rozvode manželstva, resp. o neplatnosti manželstva. Požiadavka, aby životná úroveň manželov bola v zásade rovnaká je odôvodnená ich rovnakým postavením v rodine a vyplýva aj z ich rovnakých práv a povinností v manželstve. Zásada rovnakej životnej úrovne však neznamená mechanickú rovnosť medzi manželmi vyvodzovanú iba z ich zárobkov. Pre rozhodnutie súdu o výživnom medzi manželmi nestačí zistiť len osobné, rodinné a majetkové pomery manželov vrátane ich príjmov, ale treba zistiť aj konkrétnu mieru potrieb danú povahou práce, spôsobom života, zdravotným stavom každého z manželov, prípadne inými závažnými okolnosťami. Súd prihliadne aj na starostlivosť o domácnosť a aj na starostlivosť o maloleté deti. Až

po zistení všetkých uvedených skutočností môže dospieť k záveru o zásade rovnakej životnej úrovni obidvoch manželov.

8. Odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pričom má za to, že súd vykonal rozsiahle dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým zisteniam pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodnuté pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, pričom sa vysporiadal s podstatnými argumentami strán sporu a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchyliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi, ktorý rovnaké skutočnosti ako uvádza v odvolaní, namietal už v konaní na súde prvej inštancie.

9. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil všetky podmienky pre určenie výživného, ktoré aj dostatočne odôvodnil, správne určil povinnému povinnosť platiť výživné na navrhovateľku ako manželku, správne súd prvej inštancie skonštatoval, že určenie platenia výživného na manželku nie je v rozpore s dobrými mravmi, správne určil aj výšku výživného, pričom vychádzal z príjmu otca, ktorého výšku ustálil správne a aj dostatočne odôvodnil. Správne skonštatoval, že životná úroveň manželov po odchode manžela zo spoločnej domácnosti nebola na rovnakej úrovni, keď manželka bola nezamestnaná, práceneschopná a pokiaľ bola zamestnaná dosahovala príjem cca 500 eur a príjem povinného bol podstatne vyšší. Správne súd prvej inštancie tiež skonštatoval, že v rozhodnom období nebolo možné spravodlivo od navrhovateľky požadovať, aby sa zamestnala, a to vzhľadom na jej zdravotný stav.

10. Pokiaľ sa týka nedoplatku na zročnom výživnom, tak tu odvolací súd mal za to, že v odôvodnení súd prvej inštancie správne vypočítal výšku nedoplatku na zročnom výživnom, sumou 25.451,94 eur, keď správne dospel k záveru, že výška výživného, ktorú bol povinný povinný zaplatiť za predmetné obdobie bola v celkovej výške 29.954,84 eur, správne z tejto sumy odrátať sumu 2.000 eur, ktorá predstavuje alikvótnu časť nákladov na bývanie navrhovateľky, sumu 600 eur, ktorú zaplatil navrhovateľke za ošetrovanie u zubára, sumu 509 eur za zaplatené poisťné pre navrhovateľku, sumu 1.073 eur alikvótnu časť z úhrady ceny dovolenky v Turecku, sumu 320 eur alikvótnu časť pre navrhovateľku z ceny dovoleniek v Tatrách čo je spolu 4.502,90 eur.

11. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spolu s opravným uznesením podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

12. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 395 ods. 2 CSP za použitia ust. § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá na ich náhradu nárok.

13. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).